

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fóra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES VISIONS DEL SEN TOMEU.

Aquest homonet es un d'aquells véys fanés, homos de bé á carta cabal, senzills de có, que jodican ets altres per lo qu'á ells los passa y que no van de postissures.

En está un poch malalt ó escrupulós sa fèbre li puja á n'es cap, y sòl veure y contá còses altes de punt, tan rares y admirables que fan impressió á qualsevòl que l'escolta.

S'altre vespre passarem sa vetlada plegats y venguérem á conversá des dijunis de Corema y de sa fèbre des séu cap.

—Ara qu'heu trèt á ròllo aquesta còsa, (mos digué), vos vuy contá ses visions que vatx tení una vegada; y lo que 'm va passá, amb aquesta ditxosa fèbre que 'm patxucava fórt ferm.

—Digau, digau, (responguerem.)

Y comensá á contá d'aquesta manera:

—Heu de pensá y creure, germanets, qu'un any jò vatx fé sa Corema massa ajustada y fexuga, encara que fès feyna de sòl á sòl, menjava molt poch, no barenava, ni prenia parva, ni feya colació; no més dinava d'un escudelló de llegum en tocá es mitx dia; y quant vengué sa Setmana Santa estava ja més magre que un bacallá y encara me vatx empená en fé ses coranta hores que son, no menjá rès desde que pòsan el Bòn-Jesús al *moriment* fins que tòcan campanes, qu'era lo que feya sa méua dòna na Tonina, al Cèl sia. Axò me doná una debilitat tant gròssa qu'es Divèndres Sant, quant sortia de la Parròquia heu vatx volé contá á n'es confés y aquest sant homo, en lloch de dirme que tot allò eran mèrits contrèts devant Den, me va posá un cap com un ase; me va dí qu'aquell excés de penitència era un pecat que feya perqu'heu robava de feyna á l'amo; que Deu volia que fèssem penitència però amb coneixament y mesura; qu'estava molt bé que persones acomodades fèssen ses coranta hores, però que jò qu'era un llogat havia obrat molt malament. Axò me doná una fèbre á n'es cap tan alta

de punt que me va parexa que 'm moria, y fins y tot vatx arribá á creure qu'havia badayat y qu'era mòrt. Si no fos estat pe s'alená heu hauria cregut tothom.

Es méu cap se va quedá amb un enteniment clá, del tot espavilat, amb una memòria tan fresca que tot heu tenia sempre present devant la vista; y me recordava de còses de quant era allòt que ja m'havian fuytes del tot havia anys; y amb una voluntat tan fina que no més que volgués pujá, pujava; y devallá, devallava; perque totes ses méues bones òbres s'havian convertides amb ales per volá, maldament ses dolentes fossen pèsos de plom que penjavan des méu còs.

Vatx pensá «Per amunt» y per amunt m'en vatx aná.

Al punt vatx veure ets estèls que tornavan gròssos y resplandents com á sòls y una partida de Cèls que tenian còses admirabilíssimes que no vos sé esplicá.

En es primé que vatx arribá, hey vatx veure cares hermosíssimes, sense necesidat de tot aquest cala portal de *polvos* y botelles y potingos, ni de lassos de seda, ni bollos pe ses anques, ni randes p'es clotell. Corre d'aquí, corre d'allá; cerca d'un vent, cerca de s'altra. Jò no gosava parlá. Mira que mira per veure si trobaria na Tonina ó qualque conegut de la vila. Ni un ànima.

—¿Que cercau, germá mortal? (me demaná una jove que parexia una Puríssima.)

—¿Ahont es aquí? (vatx preguntá.)

¿Axò que no es el Cèl?

—Part del Cèl, (me digué.) Poreu pujá més amunt encara si voleu; tant com voldreu si l'heu de veure tot.

—Vaja per amunt, (vatx dí jò.)

Y al punt vetx que s'acòslan altres estèls y cèls més preciosos qu'es primés plens d'angelets amb una cabeyera rossa com un fil d'òr, y unes aletes blanques com sa néu.

Per amunt, vatx torná á dí; y ja veitx arribarné d'altres de més hermosos, y més gròssos, y més grans; plens d'homos y dònes, nins y nines, que tots duyan una palma amb sa má.

Per amunt, vatx torná á dí encara; y comens á veure que n'arribavan uns altres més sorprendents qu'es primés, plens de jardins de flòrs y dins ells millons de vèrges senzillament vestides, hermosíssimes del tot, finíssimes de formes, de veu y d'expressió; presidides per una, que de resplandent qu'era y hermosa, no la podia mirá sense sentí qu'es méu còr vessava amor, santetat y respècte.

Encara més amunt, vatx pensá; y pujant d'aquesta manera vatx aná passant revista á millons d'estèls y cèls, sense veure may cap conegut méu per lloch. ¡Com será axó! me deya á mí mateix. ¡Sa méua vila qu'es una de ses més famoses de la cristiandat y de ses més devòtes de Mallorca; y no trobarné cap des séus vezins per aquí dalt! ¡Lo milló que ja n'he vists uns quants d'altres viles veynades á sa méua, que passen en el mon per més xerèques qu'ella!

A la fi vatx arribá á una estrella preciosíssima ahont s'hi veyia una gran creu tota resplandent com si fós de brillants; y devóra ella millons d'homonets guapos y simpátichs, cantant amb alegria una música tan armoniosa que no sé com dirvosho. Jò allá m'hi hauria quedat de bona gana pera sempre.

—Jò no haguera fét cas de pasarhi un estiu.

—¡Regoma! y jò deù mil, y tots ets hivèrns del mon.

—Ja'u crech. ¿Que no sues per dirhó?

—Seguiguem y no 'm destorbeu. Jò mirava per una part y s'altre, per veure si afinaria qualcú de la vila; però, *¡es cobrombos!* ni la pols. Quant ja estava per tirá encara més amunt, vatx afiná d'enfóra un que duya calsons amb bufes de blau y blauet, y un jaquet que li arribava á mitjan esquena.

¡Hola! vatx dí; aquell me pareix des nostros. ¡Oh! ¿Y que no es mestre Gòri, aquell beneyt qu'era es ludibri de la vila y que no tenia ahont caure mòrt? Y ben segú qu'es ell. Atesa sa pòca fama y es poch cas que'n feyan d'ell quant era viu, may m'hauria cregut trobarlo tan amunt, ni tan rich de glòria. M'hi acòst y pegantli un toquet á s'esquena, li dich:

—¿Que tal, mèstre Gòri?
 —¿Tú per aquí? Ja estich ben content, (va respondre.) ¿Y quant has mòrt?
 —Jò encara som viu, però he vengut à veure si trobaria sa mèua dòna na Tonina.
 —¿Y còm estás tan magre?
 —Per mor de sa Corema que l'he fèta massa prima.
 —Ves alèrta; que tant se pèrd per massa còm per massa poch. Tú procura no menjá carn ni rès demés y dejuna de vicis y golosines y de mals pensaments.
 —Bé, bé. Digaumè ahont trobaré na Tonina que desitx sèbre quines aygos beu y per hont pastura.
 —No 'u vulgues sèbre, ni me 'n parlis.
 —Còm que vulgheu dí..... no sé que.
 —Rès vuy dí..... però, *Gat escaldat d' aygo freda tem;* y n' hajam parlat pròu.
 —No vos enfadeu, que no hey ha tant per tant..... Jò no crech que..... Bé, me podria enganà..... però sempre l' havia tenguda per una santa.
 —Y jò també; del tot.
 —Ella anava à missa cada dia, no al-sava may ets uys d' en tèrra, sempre resava Coronas amb ses altres bones dònes amigues séues, no dexava may cap Sermó, ni cap Novenari, ni cap funció d' Iglesia. Era lo qu' es diu una verdadera beata.
 —Però, falsa. Y aquesta casta de beates tenen tantes feynes per aquí dalt, còm es cans à ses Corant' hores.
 —¿Y aquella careta séua, tan empagahida, tant de monjeta?....
 —Sí. Careta de flò d' argalaga; hermosa per defòra y plena d' espines per dedins.
 —May m' hauria pensat no trobarla pròp de vos per aquí dalt.
 —Saps per aquí que pensan d' altre casta que no p' el mon. Saps à sa nòstra vila que n' hi ha de molts còm ella. Homos y dònes, véys y joves, amb cota y sense, que no més tenen sa pallarófa de catòlics; y à devall, sa bossa plena y altres còses pitjós. Deu sòls heu sap qu' hey ha devall.
 —Bòno. Acabem d' una vegada. ¿Me voleu doná dos doblés d' informes des paradero de na Tonina, ó nó?
 —¿Te sortirà cá!
 —Maldament me surti cussa.
 —¿T' en apanadirás!
 —Jamay.
 —Se pagarà del téu.
 —Jò m' en aconhort.
 —Ydò, tira per cantá. Pren per avall, fins al cap de tot. Trobarás una còva, entra per endins, sempre per endins, fins à lo més fondo; y en essé allà demana pe ses beates falses y prest la veurás.
 —Moltes gracies, mèstre Gòri.
 —A reveure.
 Deix aquell homonet, y ja som partit cap avall. Amb un santiamen arrib à sa

boca de sa còva. Era tal sa feredat que feya y es baf pudent que n' sortia, que es mèu còr no hey gosava entrá. Ses cames tornavan arrera; però à la fi; pech llongo y per endins.

Vatx comensá à veure gent acaramullada dins aquella fosca que passava pena de bòn-deveres. N' hi havia uns que sempre ploravan sense consòl. Altres que se remolcavan p' en tèrra còm si tenguessen mal de ventre fòrt. N' hi havia que pegavan jiscos dolorosos, y d' altres que sofrian tota casta de males maldaties.

Jò aclucava ets uys per no veure tantes llástimes, y per endins sempre.

Tornava sentí lamentos y tornava obrí ses pipelles per veure si hey trobaria na Tonina; y altre pich los havia d' aclucá depressa per no mirá aquelles cares desgavellades de doló y amb postures ses més rares de sa desesperació més gran.

Ja me sabia greu s' haverhi entrat y estava ja dos per tres per torná sortí à defòra, quant vatx topá amb un caramull de condemnats que eran tots persones de la vila.

—¿Y ahont es aquí que tants de coneguts hey tròp?

—Aquí estám tots es beatos falsos, ets hipòcrites, ets embustersos, ets homos de dues cares y es llops amb sa pell d' auveya.

—¿Hauriau vist sa mèua dòna, na Tonina?

—Vatla-t' allá, à lo més endins de tot.

—La vatx sentí tossí y la vatx conexa totduna per sa veu.

Encara tossia de sa matexa manera qu' abans, còm si hagués tenguda aresta à sa gargamella.

—¿Tonina! (li vatx dí.) ¿Còm! Tú qu' eres tan santa dòna...

—De defòra, (me digué amb veu desesperada), però no de dedins.

—¿Y aquells uys baxos que sempre duyes?...

—Llavò la pensava milló à sa dolentia qu' havia de fé aquell dia.

—¿Y aquelles tantes misses?...

—Era perque 'n véssen.....

—¿Y aquelles Coronas que resaves amb ses amigues?...

—Es temps que resavam murmura-vam, tayavam sayos à tothom y despellissavam al pròxim.

—¿Y aquells dijunis y coranta hores de Setmana Santa.

—Menjava d' amagat de tú y de tothom.

—Y aquells Novenaris y Sermons à l' Iglesia.

—Llavò amb so truy feya jò milló mon 'xam y robava lo que podia y altres herbes.

—¿Y ses téues amigues?.....

—Jò les duya à pèrdre y no s' en temian..... Ara pach per totes elles.

—¿Y gens de temps tenguéres per apanadirté des téus pecats?

—Sa confiansa 'm va pèrdre. Jò creya que bastava per salvarsè es no doná escándol, resá molt y dú un vestit de bòn cristiá. Ara vetx qu' es defòra es lo de ménos y que lo qu' havia mesté per aná al Cèl era un dedins ben net y ben sá.

—¿Y ja no hey ha remey, Tonina?

—Ja no n' hi ha cap. Es castich es etèrn. Mira per tú y no penses may més en mí.

Ets uys m' espiretjaren, y quant vatx repará qu' aquelles llágrimes aumentavan sa desesperació de sa mèua falsa dòna, vatx fojí depressa d' allá dins y m' en vatx torná en aquest mon, tremolant de feredat.

Una suada mascle me calmá sa fèbre, y es repicá de ses campanes des Dissapte de Glòria me despertá xalest y em vatx trobá bò.

De llavònses ensá me cuyd més d' es dedins que d' es defòra; procurant axí mateix doná mòstres de sa mèua creència, més amb sos fèts qu' amb ses paraules, més amb sa manera d' obrá y viure qu' amb so vestit y sa cara.

Aquí callá el sen Tomeu, y nòltros de ses séues visions ne podem trèure molt en nèt p' es nòstro comportament en aquesta vida; y més aviat hem de procurá pareixa auveyes amb pell de llop, que essé llops amb' pell d' auveya.

UN ESCOLÁ.

TRADUCCIÓ D' ES MISERERE.

¡Deu mèu; ¡misericòrdia
 Teniu de mí! ¡Señó, segons la gran
 Misericòrdia vostra.
 Compatiu Deu mèu, des méus pecats!

Borrau, Señó, des llibre
 De mes culpes sa mèua iniquitat,
 Conforme s' abundancia
 De ses vòstres moltíssimes pietats

Rentaume bé; rentaume
 De vilesa mon còr y de maldat,
 Y de tota impuresa,
 De tot pecat, ma vida ratetjau.

Perqu' he coneguda ara
 Sa mèua infamia y gran iniquitat,
 Devant sa vòstra vista
 Quantre de mí mes culpes sempre están.

Quantre sa bondat vòstra;
 Quantre de Vos tot sòl jò vatx peccá.
 Devant sa vòstra vista;
 Devant de Vos jò vatx obrar es mal.

Y ho dich perqu' amb ses vòstres
 Paraules Vos pagau justificá
 Vencent vòstron Judici
 Qu' es Judici d' etèrna veritat.

Dins ses infuques vies
 Jò vatx essé format y engendrat,
 Y'm concebé ma-mare
 Dins es peccat amb s'esperit del mal.

Perqu' heu estimat sempre
 La veritat etèrna, m' heu mostrat
 Ets secrets y mistèris
 De la vòstra Saviesa qu' es tan gran.

Amb lo solpassé vòstre
 Esquitaume y mon còr nèt quedarà,
 Rentaume amb sa vòstra aygua
 Y romandrè més que la néu, de blanch.

Vos, dareu s'alegría
 A mos sentits. Mos òssos saltarán
 Amb lo conhòrt alegres;
 Mos òssos apocats y humiliats.

Apartau vòstra cara;
 No mireu; no mireu los méus pecats.
 Borrâu, Señó, depressa
 De lo méu pit ses grans iniquitats.

Un còr plè de puresa
 Dins mí, Deu méu, ara de nou creau;
 Y un esperit ben rècta
 Posau dins més entrañes, renovat.

De la vòstra presència
 No m' enjaguen, Señó. Teniu pietat
 No'm priveu més estona
 De lo vòstre esperit tan pur y Sant.

Tornaume s'alegría
 De que vos puga veure y alabá;
 Y confortaume s'ánima
 Amb un esperit fòrt y principal.

Que jò à tots ets infuques
 Vòstres camins los aniré enseñant,
 Y faré qu'ets impíos
 A Vos se converteixean amb gran plant.

Deu de la salut méua,
 Lliberaume des castièl de sa sanch
 Y ma llengua en tot hòra
 Sa vòstra gran justícia cantarà.

Obrin sa méua boca
 Y mos libis per tot vos lloharán;
 Y vòstres alabans
 Sempre ma boca y llengua ensalsará.

Perque si desitjasseu
 Cént sacrificis, los faria aviat,
 Més à Vos no eus agrada
 Inmolació de víctimes amb sanch.

Deu vòl es sacrifici
 D' un esperit per éll atribulat,
 Donchs Deu no desprecia
 Lo còr contrit, del tot humiliat.

¡Señó! feys bé à sa vòstra
 Santa Siòn, amb bona voluntat;
 Perque se reconstruescan
 De la Jerusalem los murs sagrats.

Llavòres sacrificis
 De benigna justícia vos farán.
 Y Vos acceptareu los
 Si son de Vos, digníssim holocaust.

Llavòres añells tènדרes,
 Sens lletjura ni mácula de mal
 En vòstre sacrifici
 Demunt es nous altars s' oferirán.

N' OT NET.

SA FIRA DEL RAM.

Sense necessitat de Juntas, ni Bom-bos, ni Cartells, ni Programes, ni Commissions de cap casta per demaná doblés à ningú, ni per arbitrà recursos per durla à efecte, avuy decapvespre comensa à dins Ciutat una de ses Fires més celebrades de Mallorca qu' es sa de Juguetes del Ram.

Anit, demà tot lo dia y especialment demà es decapvespre y vespre, es truy qu' hey ha à La Rambla es imponderable. Sempentes d' un vent, colsades de s'altre, es *pollos*, pipiòlis en bòn mallorquí, fau es malcriat d' una manera avorrible per tothom que té una mica de señy entre ceya y ceya. Bargantellòts pagesos y menestrals que van à cassa de criades renoueres, fan son axam per allà es diumenges després de havè dinat y fa que la gent més educada vaja à La Rambla es dissapte y destin aquest dia per aná à veure ses botigues que sòlen está molt adornades y amb una bona encesa.

Fa xexanta añs que la tal Fira, se pòt dí aquí y à un'altre part, no existia. Lo qu' existia tant sòls era sa devoció d' aná la gent en es Convent de Monges de Santa Margalida à adorá la Santa Faz qu' allà tenian còm à relliquia notable, y que no treyan à vista des públich més qu' es dia del Ram. Es concurs de gent y s' essé dissapte ó dia de Mercat fench causa de qu' alguns jarrés se posassen dins sa clasta des Convent à vendre olletes y jarretes petites de terra envernissades y bones per jugá ses nines; y ciurells y campanes també de terra per entretenirse ets atlòts.

D' aquí vengué es qu' alguns añs després hey posassen qualque taula amb santets de Manacò y qualque trast amb garbayons.

Quant passaren ses Mònges de Santa Margalida à La Concepció, devés l' any coranta, es trasts de ses juguetes de terra se posaren à n' es carré de La Concepció y comensaren es llanternés à durhi juguetes de llauna. Més envant es fustés hey dugueren taulettes y lletets de fusta, y còm aquell carré no es molt ampla, s' Ajuntament maná qu' es venedós de juguetes se posassen à s' era de l' Hospital, ó sia à sa plasseta qu' hey ha devant La Sanch y es Camp-Ròig.

De cada any va aná amb augment sa Fira. Ja no foren juguetes totes sòles lo qu' hey dugueren à vendre. També hey venian rollos y dátils y altres còses bones per ses gents grans; y axò va fé precis es que se li señalás à sa Fira un lloch més gran, y s' Ajuntament maná llavònses que se fés à La Rambla.

S' en temeren es catalans y comensaren à vení amb juguetes d' Alemanya y de més gust. Primé en vengué un que va fé bòn negòcis, llavò un altre y un altre y tots aquests se col·locavan cada any à ses botigues qu' están pròp de La Rambla, pròp des Teatro y en es mateix *atrio* des Teatro.

A la fi aquests derrés añs sa Fira ja no ha quedat localisada à La Rambla y à ses botigues des catalans, sinó que totes ses botigues de quincalla y moltes de llanterné se converteixan es dissapte del Ram en trasts de Fira ahont s' hi pòden admirá juguetes precioses y de molt de prèu.

Ses botigues que fins ara s' han distingit per ses séues novedats y baratures son; sa de n' Aguiló à n' es carré de Sant Nicolau, sa d' En Bonnin derrera Sant Nicolau, sa d' En Prats en es Pas den Quint, sa d' En Burgart y En Villalonga à sa Plassa de ses Copiñes, sa d' En Vivé à Cort y sa d' En Miró à n' es carré d' Odon-Colom.

Ets atlòts avuy y demà van al ayre y son sa pesadilla de son pare y de sa mare, fins que teneu ses juguetes que demana sa séua saciedad y axò es causa d' enfados y de plòrs y de rabietes, ja perque vòlen lo que no pòden lográ, ja perque no se contentan amb una ó dues totes sòles y voldrian tota sa boliga ó botigues qu' han vistes.

Ets séus pares tèneu una bona ocasió per premiá sa séua aplicació y bòn comportament, per estodiá per hont despunta y per enseñarlos de contentarsé amb lo necessari y de que s' avésin à donarsé un copet en es morro cada vegada que senten desitjos de posehí allò que no está en es séu alcans.

Suplicam à n' ets iniciadós de nòves Fires que procurin estodiá sa manera de que se val sa mateixa naturalesa de ses còses per fé qu' aquelles naixquen per sí sòles y brostin naturalment dins sa població, sense necessitat de valersé de mèdis dirèctes ó indirèctes vetsatòris que may agradan à n' es públich, y fan després que n' lloch de *fires* surtin *fascos* que traduhits en bòn mallorquí tèneu es nòm de *buñòls*.

PRP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Hem sabut amb molta de satisfacció que Don Josèp M.ª Bàrcia, Inspectó d' Instrucció pública de ses Balears, ha

visitat ja ses escòles y costures de tots els pòbles de Mallorca, axermant s'ignorancia de mal gènere perque sa bona trèga bons gòxos, fènt pagá fins à un centim lo que se devia à n' es pòbres mèstres (que no era poch) y adressant algunes Juntas locals qu' havian torsut es pèrn ó l' havian perdut del tot, de no fé rès, s' entén.

¡Y diuen qu' à Mallorca no hey plòu perqu' hey ha poch pins! Nòltros creym que no hey faltará t'eya mentres n' hi haja cap.

Axò mos agrada, señó Bàrcia; que tothom vaja p' es camí y fóra vèssa. ¡No faltava més!

*
**

Donam les gracies à Mossen Jacinto Verdguer per s' exempla que mos ha remès de s' escuchida edició de sos *Idilis* y *Cants místichs*. Es una flòr literaria hermosíssima y sos olors son tan celestials qu' es impossible no senti sa calrada d' un raitx de glòria cada vegada qu' un l' olora.

Li donam les gracies de bon còr.

*
**

Varem essè invitats p' el señó President des *Conservatori Balear* Don Tòni Villalonga à sa funció del dia 29 y sentirem molt ferm el no podè assistirhi. Sabem que va essè una funció lluhidíssima, y méno no es podia esperá de s' animació que du aquesta Societat y des bon rumbo qu' ha près.

Agrahim s' obsèqui.

*
**

Altre tant devam havè de dí des *Circulo Mallorquí*. De segú qu' es Concèrt Sacro que donará demà será una funció escullidíssima com heu solen essè totes ses que dona.

Agrahim à D. Miquèl Socies y Caymari son digue President s' atenció tenguda.

*
**

Fragment clàsicament britànich d' una circulá que dirigeix à n' ets séus Sócios *La Zoological Necropolis Company* de Lóndres:

«Mos proposam establí à unes quantes milles de Lóndres un cementèri ahont podran essè col·locats, després de sa séua mòrt, es cans faèls, es moxos y ets aucells. Ses persones qu' els han estimat podran aixecarlos monuments funeraris.»

De segú que sa Societat prosperará.

¡Es tan escèntrica s' idea!

¡Y atendre à mitja dotzena de criatures humanes que durant s' hivèrn se mòren diariament en Lóndres de fam ó de fret seria tant vulga!

Sa caridat es una virtut antiga.

*
**

Aquesta màquina endronsadora que va p' es tramvia es bastant capritxosa.

Ja ha fèt quatre malcriadeses dins Ciutat. Sa derrera fouch dimecres que quant es conductó volia que sortís pe sa Porta ella prengué cap es carré de ses Rafes.

Avis à n' es públich perque li estiga alèrta.

*
**

Axò de tants d' incendis p' el mon, particularment dins Teatros es una còsa que passa de retxa. A nòltros ignorants se mos ha aficat dins es toix qu' axò ja no es accident casual sinó mal intencionat.

*
**

Es tròs de camí que va de s' Esglasyeta à Son Pachis may era hò perque ets auballons d' aquesta possessió el rentavan y en feyen una riera, en rompre. Hey fèren un torrent al costat y es camí ha estat hò desde llavònses. Ara, perque ets auballons no han esclatat fa uns quants àns ja 's pensan que no ha de vení pús aygo per allà y es veynats de aquelles possessions per passá es torrent l' umplan amb paret macisa. Vendrà un dia qu' aquest descuyd s' en tornarà dú es camí. ¿Y quin tendrà sa culpa?

Donam avis à ne qui corresponga.

COVERBOS.

Un sollicherich va aná à confessarsè y es confès li preguntá:

—¿Es Manaments de la Lley de Deu, quants son?

Ell com tan solè no sabia com hey anavan à apendrerlós, digué:

—Perla-vera.... ¿y enkara nu sap axò vòcc-mercè? Vaja ke no vuy un confes-só tan ignurant. Me 'n vatx.

Y ja li va havè estret.

*
**

Es ministèri Sagasta va dexá un empleat cessant, y ell quant lieu sabé no parava de dí devant tothom:

—Sa pèrdua des méu empleo pòt costá la vida à moltíssimes de persones.

Sa policia l' agafá y el posá prè; y quant es Jutge li preguntá perque amenassava y que pretenia, ell contestá:

—Jò no he amenassat à ningú, y solè he volgut dí que 'm faria metge.»

*
**

—Tonina. Te crid, te crid, y tú no me respòns.

—Jò li diré, señora. Vostè ahí me va doná per ordre que 'n parlarmè no li contestás.

*
**

—No te pareix, Bèl, (deya un homo à sa séua dòna), que totes ses dònes están donades á n' el Dimòni?

—Sí, Mateu. Tolduna que son casades.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es signe des cristiá es sa creu.

SEMBLANSES.—1. En que té còrdes.
2. En que té plomes.
3. En que té corredors.
4. En que té marges.

QUADRAT.....—Bota-Oros-Toro-Asos.

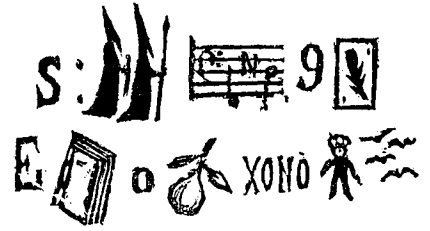
PREGUNTES.....—1. Ets àns.
2. Sa coua.
3. Perque duen ses botes estretes.

CAVILACIÓ.....—Cantarano.

FUGA.....—Quant plòu y fa sol la Mare de Deu fa un flòl.

ENDEVINAYA.....—Una màquina de cosí.

GEROGLIFICH.

ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Ciutat à un hòrt?
2. ¿Y ses matemàtiques à n' es solè?
3. ¿Y ses dònes à ses monèyes?
4. ¿Y ets empleats de La Sala à n' es dies?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, es séu llinatge; sa 3.ª, una paraula castellana; sa 4.ª, un llinatge forasté; sa 5.ª, lo que tenen moltes señores; y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

D. MARTÍ

Compòndre amb aquestes sis lletres es nòm d' una capital.

UNA FABRINA CASADA.

FUGA DE CONSONANTS.

.E.A .A .E. .E.A .A .A.A
DUCH D' ETHEM.

ENDEVINAYA.

Som nou, som véy,
Som alt, som baix,
Som brut, som nèt,
Lluhent ó esfondrat.

ELLA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som plús.)